

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 293

16 Ἰανουαρίου 2011

Ψηφίζετε

τὴν ποιότητα τοῦ πολιτισμοῦ μας;

πολιτισμός μας(!!!) λαμπροφωτισμένος στήν ἀψίδα τῆς δόξας του καί τῆς πολυδιαφήμισής του. Μέ τή φέση τῆς ἀέ-
ναης ἀνάπτυξής του. Μέ τήν προβολή τῆς ἀξίας τῶν θη-
σαυρισμένων ἐπιτευγμάτων του. Μέ τό δισάκι τῶν προσ-
δοκιῶν του καί μέ τό ἐγκόλπιο τῶν ἐνθουσιαστικῶν
ἐλπίδων, γιά τό αὐριο καί τό μεθαύριο. Αὐτός ὁ πολιτισμός
μας, τό ἐντυπωσιακό ἀπόκτημα τῆς νεωτερικότητος, μέ
τὴν καταρρακτώδη ροή του, ἀνοίγει, γιά χάρη μας, τὰ μονοπάτια
τῆς προόδου καί τῆς εὐμάρειας. Ἀλλά, ταυτόχρονα, μέ κινήσεις
παράξενες καί ἀδιευκρίνιστες, ὑπερφορτώνει τό σάκκο τῶν ἐρωτη-
ματικῶν μας καί τῶν προβληματισμῶν μας. Ἀπλώνει στὸν ὀρίζον-
τα ἀπειλητικά σύννεφα. Ἐρεθίζει τίς ἀγωνίες μας. Καί μεταλ-
λάσσει τὴν καθημερινότητα σέ σκληρή καί ἀνέλπιδη βιοπάλη.

Τῇ σωρευμένη ἐμπειρία μου, πού τή βιώνω μέ ἀγωνία ψυχῆς καί τά ἐρωτήματα, πού στέκονται μπροστά μου, ἀδυσώπητα καί προκλητικά, παίρνω τό θάρρος νά τά μεταφέρω, τούτη τή στιγμή, στους ἀγαπητούς μου ἀναγνώστες. Θέλω νά ἀκούσω καί νά μετρήσω καί τή δική τους ἀποψη. Νά σταθμίσω, προσεκτικά καί τή δική τους προσωπική ἐμπειρία. Αὐτό τό σχῆμα ζωῆς, μέ τίς προοδευτικές φίρμες του καί μέ τίς τυποποιημένες παροχές του, πού τό βρίσκουμε πάντοτε φωτισμένο καί πάντοτε ἔλκυστικό, εἶναι μιά φυσιολογική, γόνιμη καί ἀποτελεσματική ἀναβάθμιση τῶν γνώσεών μας, τῶν ἐνδιαφερόντων μας, τῶν βιωμάτων μας καί ὅλων τῶν ἱκανοτήτων μας, πού ἐπὶ αἰῶνες ἀτέλειωτους ἀνασχεδιάζουν καί ἀναπλάθουν τό μοντέλο τοῦ πολιτισμοῦ μας; Ἦ, μήπως, ὁράματα σκοτεινῶν ἐπιδόσεων καί παρεμβάσεις ὑπο-λης σκοπιμότητας, ἀνάρτησαν καί συνεχίζουν νά ἀναρτοῦν στόν οἰκουμενικό χάρτη, συναρπαστικές διαφημίσεις καί συνθήματα ἐρεθιστικά, μέ στόχο τόν ἐντυπωσιασμό καί τήν πρόκληση ρεύμα-τος ὁπαδῶν ἢ τή διεύρυνση τοῦ πελατειακοῦ στρατοπέδου;

Πρὶν ἀναφερθῶ στά ἀπαξιωτικά-κατά τήν προσωπική μου ἐκτίμηση-στοιχεῖα τοῦ μοντέρνου πολιτισμοῦ μας, πού ἐπαυ-ξάνουν τούς προβληματισμούς μας καί ὀξύνουν τίς ἀγωνίες μας, θεωρῶ χρέος μου νά καταθέσω μιά διευκρίνιση. Ὁ προοδευτικός ἐμπλουτισμός τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσης καί τῆς πολυδιάστατης τεχνολογίας δέν πιστώνονται μόνο στίς τελευταῖες ἑκατοντα-ετίες. Ἀπό τήν αὐγή τῆς ἱστορίας, ὁ ἄνθρωπος ἐρευνάει τή γύρω του φύση, ἀνακαλύπτει δομές, μαθαίνει μυστικά, προσδιορίζει νομοτέλειες, μεταφέρει τίς γνώσεις του στήν καθημερινότητα καί συντάσσει, μέ τήν ἐκδίπλωση τῶν ἀσταμάτητα διογκουμένων γνώσεών του καί μέ τήν πρακτική του, τόν κώδικα τῆς προόδου του. Παράλληλα, ἀξιοποιεῖ τίς αἰφνιδιαστικές ἐλλάμψεις τοῦ ἀνήσυχου μυαλοῦ του καί συναρμολογεῖ ὁλοένα καί πιό τέλεια ἐργαλεῖα καί μηχανές, πού τόν εὐκολύνουν στίς ποικίλες ἐνασχολήσεις του. Διαδοχικά, ἀναπτύσσει καί τελειοποιεῖ τήν τεχνολογία καί τήν ἀναδεικνύει πρῶτιστο, προνομιακό ὄργανο γιά τό στήσιμο τοῦ πολιτιστικοῦ του ἀνακτόρου ἢ-σέ περίπτωση ἐκφυλι-στικῆς κατάρρευσης-σέ πυροδοτικό μηχανισμό ραγδαίας, παναν-θρώπινης καταστροφῆς. Ὅλα αὐτά τά ἐπιτεύγματα ἀποτελοῦν

σταθμούς ανάπτυξης του ανθρώπινου γένους, αλλά δέ συνθέτουν-αυτά μόνα-τήν πολυπλοκότητα καί τήν ποιότητα του πολιτισμού μας. Πίσω από όλα αυτά καί πάνω από όλα αυτά βρίσκεται ο δημιουργός άνθρωπος. Η ύπαρξη, πού στοχάζεται έμφρονα ή άφρονα, πού μεθοδεύει έμπονα ή έπιπόλαια τή διακίνηση του πολιτιστικού της άματος στίς λεωφόρους τής ιστορίας καί πού αφήνει πίσω της στεφάνια δόξας ή λύματα πνευματικής καί πολιτιστικής έξαθλίωσης.

Ο κύριος προβληματισμόςγιά τή σύνθεση καί τήν εξέλιξη του πολιτισμού μας, αρχίζει από τή στιγμή, πού καταλογογραφούμε καί διερευνούμε έρωτήματα, πού αναφέρονται στήν ίδια μας τήν ύπαρξη. Στήν αξιολόγηση τής ζωής καί του θανάτου, του "έδω" καί του "έκειθεν του τάφου". Στήν ανάπτυξη τής αυτοσυνειδησίας μας. Στο σχεδιασμό των όραμάτων τής καθημερινότητάς μας. Στή χρήση καί στήν αξιοποίηση των ίκανοτήτων μας, των έπιστημονικών μας γνώσεων καί των τεχνολογικών μας δεξιοτήτων. Όλα αυτά αποτελούν κεφάλαια τής προσωπικής μας βιογραφίας, καί, ταυτόχρονα, παραγράφους-μικρές αλλά όχι άσημαντες-του μεγάλου βιβλίου τής παναναθρώπινης ιστορίας.

Τό έρώτημα, πού τό θέτω έξ ύπαρχής καί πού θά τό θέτω σέ μία σειρά έρευνητικών ή συμπερασματικών κειμένων μου, είναι τουτο: Ψηφίζετε στό σύνολό του καί στίς έπί μέρους πλοκές του καί διαπλοκές του αυτό τό πολύπλοκο συγκρότημα του μοντέρνου πολιτισμού μας; Τό δέχετε καί τό αναγνωρίζετε, ως πειστήριο προόδου, ως δείγμα ώρίμανσης τής ανθρώπινης προσωπικότητας καί έμπλουτισμού της μέ ίκανότητες καί χαρίσματα, ικανά νά τήν απελευθερώσουν από τά σκοτάδια καί τίς άγκαθιές τής βαρβαρότητας καί νά τήν προωθήσουν στή διαυγή ατμόσφαιρα τής αλήθειας καί στό θερμό κλίμα τής ανόθευτης καί ανιδιοτελούς αγάπης;

Ὁ ναυαγός... ἐμψυχωτής; (β)

Ὁ ἰδιότυπο προφίλ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας Ἱερώνυμου, μέ τίς ἀναπάντεχες μεταμορφώσεις του καί μέ τίς δανεικές ἢ ὑποβολιμαῖες ἀνακοινώσεις του, προκαλεῖ θάμβος εὐρεσιτεχνίας στούς «περί αὐτόν κόλακες» καί σκοτασμόν ἀπόγνωσης στούς ἀποστασιοποιημένους, «μετ' ἐπιστήμης καί ἀμεροληψίας», μελετητές καί ἀναλυτές τῶν ἡγετικῶν ὀλισθημάτων του. Βαρύς καί ἀσήκωτος στήν ὄψη, ἄφρονος καί ἄπραγος στήν πνευματική ἔπαλξή του, δέν πείθει πῶς ἀτενίζει, μέ θαρρετό βλέμμα, τό ἀνοιχτό γήπεδο τῆς λαϊκῆς ἀπογοήτευσης. Ἀπλά, μέσα στή σκοτεινιά του, ἀναζυμώνει τίς φοβίες του καί προσπαθεῖ, μέ ἄτυπες, δανεικές φωτοβολίδες, νά μοιράσει ἐλπίδες καί νά παρουσιάσει ἀνοιχτούς τούς ὀρίζοντες τῆς δράσης του γιά τήν ἐνδυνάμωση τοῦ φρονήματος τοῦ λαοῦ.

Πρόσφατα, μετά ἀπό πολ-

λούς δυσμενεῖς σχολιασμούς τῆς «ἁφονίας» του καί τῆς «ἀπραξίας» του, θεώρησε χρέος του νά ἐμφανιστεῖ σέ κάποιες-τίς πιό γνώριμες καί τίς πιό φιλόφρονες στό πρόσωπό του-δημοσιογραφικές ἐξέδρες καί, ἀποκρούοντας χαλαρά τίς ἀπανωτές τολμηρές ἐπικρίσεις, νά δηλώσει θαρρετός ἀγωνιστής καί ἡγέτης ἀποφασισμένος νά σταθεῖ πλάϊ στόν καταπονημένο λαό, δείχνοντάς του τή φωτεινή ἀκτίνα τῆς ἐλπίδας καί ἐμψυχώνοντάς τον στήν καθημερινή, σκληρή του πάλη.

Στίς 25 Ὀκτωβρίου τῆς χρονιάς πού ἔκλεισε, παραχώρησε συνέντευξη στό δημοσιογράφο κ. Σωτήρη Σταθόπουλο. Ὅπως θά τό περίμενε κανείς, τό ἐρέθισμα τῆς συνέντευξής του ἦταν ἡ καταιγιστική οἰκονομική κρίση, πού ἔφερε τά ἄνω κάτω στήν ἀγαπημένη μας πατρίδα καί μᾶς ἔκανε

νά προσδοκοῦμε, μέ μάτι θολό καί μέ καρδιά σφιγμένη, τήν ἀνατολή τῆς ἐπόμενης μέρας.

Ἡ πρώτη ἐρώτηση, πού τοῦ ὑποβλήθηκε, τόν ἔφερε στήν καυτή πραγματικότητα καί χτύπησε τό καμπανάκι τῶν εὐθυνῶν του:

«Μακαριότατε, ποιά εἶναι ἡ θέση σας ἀπέναντι στήν κρίση; Πῶς θά πρέπει νά ἀντιδράσει ἡ Ἐκκλησία;».

Παρακολουθεῖστε τήν ἀπόκριση:

«Σήμερα, σέ μιά κρίση σάν τή δική μας, ἂν δέν δώσουμε ψυχὴ στόν Ἕλληνα, ἂν δέν δώσουμε δύναμη ἐσωτερική καί ἂν δέν καλλιεργήσουμε τά γράμματα καί τήν ἑλληνική παιδεία, ἀλλά τήν ἰσοπεδώσουμε, δέν θά ὑπάρχει ἐπιστροφή. Θά εἶναι πολὺ δύσκολα τά πράγματα.

Ὁ ἀγώνας μου, λοιπόν, εἶναι νά ἐμψυχώσω τόν λαό, προκειμένου νά κρατήσῃ ὅσο μπορεῖ μέσα σέ αὐτὴ τήν κρίση τήν ὁμόνοια καί τήν ἐνότητα».

Σὰς προσκαλῶ νά ξαναδιαβάσουμε μέ κριτικό μάτι τήν πρώτη παράγραφο αὐτοῦ τοῦ τμήματος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς συνέντευξης.

1. Τό τρίπτυχο τῶν ἀναγκαίων παροχῶν πρὸς τόν Ἕλληνα, πού βασανίζεται καί ἐξουθενώνεται μέσα στό καμίνι τῆς μεγάλης κρίσης, τό προσδιορίζει ὁ κ. Ἱερώνυμος μέ τήν ὑπογράμμιση τριῶν

στοιχείων. α) Νά δώσουμε στόν Ἕλληνα ψυχὴ. β) Νά τοῦ δώσουμε δύναμη ἐσωτερική. Καί γ) Νά καλλιεργήσουμε τά γράμματα καί τήν ἑλληνικὴ παιδεία.

Εἶναι προφανές, ὅτι ἡ ἀσάφεια διατρέχει καί στίς τρεῖς ἐπισημάνσεις του καί τίς ἀποδεικνύει ἀτελέσφορες.

Ὁ ἡγέτης, πού παραχωρεῖ τὴ συνέντευξή του, δέν εἶναι τυχαῖο πρόσωπο. Εἶναι ὁ προκαθήμενος τῆς τοπικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Εἶναι ὁ ὑπεύθυνος διακομιστὴς στήν τραγικὴ ἐπικαιρότητα τῶν θεϊκῶν μηνυμάτων, πού θησαυρίστηκαν στήν Καινὴ μας Διαθήκη. Εἶναι ὁ θεσμικός καί χαρισματικός συνεχιστὴς τῆς ἔμπονης, ἀλλὰ καί δυναμικῆς διακονίας τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, πού ἀνακαίνισε τὴν οἰκουμένη καί ἀνάδειξε τά ὁράματα τοῦ νέου κόσμου καί τοὺς παράγοντες τῆς κοινωνικῆς ἁρμονίας, τὴν ἀγάπη καί τὴν ἀδελφικὴ κατανόηση. Εἶναι ὁ μαθητὴς καί διάδοχος τῶν ἐξαγιασμένων ἁγίων Πατέρων μας, πού χειραγώγησαν τὴν τότε οἰκουμένη στήν ἐνότητα τῆς πίστεως καί στήν κοινωνία τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Μὲ τό φόρτο αὐτῆς τῆς κληρονομιάς καί αὐτῆς τῆς εὐθύνης, θά περιμένε κανεὶς νά ἀκούσει ἀπὸ τό στόμα τοῦ Προκαθημένου μας, λόγια μεστὰ Χάριτος καί κρίσεις, πού νά διαφωτίζουν τό ἐκκλησιαστικό

πλήρωμα καί νά τό χειραγωγοῦν στήν πίστη, στήν ὑπέρβαση τῶν μικροτήτων καί τῶν δολοπλοκιῶν, στή γνήσια, ἐνσυνείδητη καί ἀξιοπρεπή ἀγωνιστικότητα, στόν κοινό μόχθο καί στίς κοινές θυσίες.

Δυστυχῶς, τίποτε ἀπό αὐτά δέν ἐνσωμάτωσε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος στή συνέντευξή του.

Δήλωσε, ὅτι πρέπει νά δώσουμε στόν Ἕλληνα ψυχή. Δηλαδή; Νά τοῦ προσφέρουμε τί; Ἀπλῶς λόγια θάρρους; Ἐλπίδες φροῦδες, περί ἀναστροφῆς τοῦ κλίματος, σάν αὐτές, πού διατυπώνει καί διασπείρει τό πολιτικό ἢ τό ἰδεολογικό ἀκανθοκήπιο; Ἡ ὑπόμνηση, ὅτι πρέπει νά μοχθήσουμε καί κυριολεκτικά νά θυσιαστοῦμε, καταθέτοντας ἔντιμα τόν ἀνθό σοφῆς ἐμπειρίας, ἀντλημένης ἀπό τό θησαυροφυλάκιο τῶν διδασκῶν καί τοῦ ἔργου τῶν ἁγίων Πατέρων μας, ἱκανῆς νά φωτίσει τίς συνειδήσεις καί νά δρομολογήσει ἀποτελεσματικά τήν ἀγωνιστικότητα στήν ἀνάπλαση τοῦ ἥθους καί στήν ἀναδιοργάνωση τοῦ κοινωνικοῦ ἵστοῦ;

Τό περίεργο εἶναι, ὅτι σ' αὐτό τό ἀνοιγμα τῆς ψυχῆς του πρός τό ταλαιπωρημένο ποίμνιο, ὁ πρῶτος ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας μας, δέν ἀκούμπησε, οὔτε «ἄκρω δακτύλῳ», τήν μακρότατη, θετική ἢ ἀρνητική πνευματική καί κοινωνική ἐμπειρία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Δέν ἀναφέρθηκε στίς

σκληρές περιπέτειες μικρῶν ἢ μεγάλων λαϊκῶν ὁμάδων, πού τίς κατέγραψε ἡ ἱστορική μνήμη. Οὔτε ξεδίπλωσε σέ κοινή ἀναδίφηση καί μελέτη τίς πνευματικές ἀντοχές τῶν ἀδικημένων ἢ τῶν σκλαβωμένων, πού τοὺς ἔφεραν ἔξω ἀπό τά σκοτάδια τῆς δουλείας καί τῆς ἐκμετάλλευσης.

Στή συνέχεια, ὁ κ. Ἱερώνυμος θυμήθηκε, ἐπιλεκτικά, μιά ἀπό τίς φωτισμένες προσωπικότητες τῆς Τουρκοκρατίας, τόν ἅγιο Γεράσιμο καί τόν παρουσίασε ὡς δεῖγμα γνήσιου ἀσκητῆ καί ταυτόχρονα δυναμικοῦ μαχητῆ, πού κατάφερε νά ἐμπνεύσει θάρρος καί ἀντοχές στοὺς σκλαβωμένους Ἕλληνες ἀδελφούς του, νά τοὺς προσφέρει παιδεία καθαρά ἑλληνική καί Χριστιανική, καί νά ἀνοίξει μπροστά τους τό δρόμο γιά τήν ἐλευθερία.

«Πιό μεγάλη κρίση ἀπό ἐκείνη, πού ἦταν στά χρόνια πού ἔζησε ὁ ἅγιος Γεράσιμος δέν ὑπῆρξε. Ἦταν ἡ μεγάλη καταπίεση τῆς σκλαβικῆς τῆς Τουρκοκρατίας.

Μέσα ἐκεῖ γεννιέται ὁ ἅγιος Γεράσιμος καί ἀρκετοί ἄλλοι ἅγιοι ἐκείνου τοῦ αἵωνα, σέ μιά ἐποχή ἐντελῶς σκοτεινή. Αὐτοί ἔγιναν πυρσοί, ἔγιναν οἱ φάροι καί πῆραν πάνω τους ὅλη τήν κρίση τῆς Τουρκοκρατίας. Εἶχαν, ὅμως, δύο ἀρχές.

Πρῶτον, τή διδασκαλία πρός τόν λαό καί δεύτερον, τήν ἐπανάσταση μέσα σέ ναούς καί μονα-

στήρια. Είχαν τήν παράσταση τοῦ Σωκράτη, τοῦ Πλουτάρχου, τοῦ Ἀριστοτέλη. Διότι εἶναι ἡ κλασσική μας παιδεία, τὰ γράμματά μας.

Πόση στό Εὐαγγέλιο, ἀσκητικός ἀγώνας καί τροφοδοσία ἀπό τήν κλασσική ἑλληνική παιδεία. Αὐτοί ἦταν οἱ ἄξονες πού στηρίχτηκαν καί ξεπεράστηκε ἡ κρίση».

Ἄν, κατά τήν ἀνάγνωση τῶν παραπάνω ἀποσπασμάτων τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς συνέντευξης, σᾶς γεννηθοῦν ἀπορίες, σχετικές μέ τήν ὀρθή ἢ τή μὴ ὀρθή σύνταξη τῶν προτάσεων, σᾶς παρακαλῶ νά μὴ ρωτήσετε ἐμένα. Ὑποβάλλετε τίς ἐρωτήσεις σας κατ' εὐθεΐαν στόν Μακαριότατο, καί ἐκεῖνος, ἀξιοποιώντας τό θησαύρισμα τῶν φιλολογικῶν του σπουδῶν, θά σᾶς διαφωτίσει.

Ἐγώ θά καταθέσω, πρῶτα στόν μακαριότατο καί, μετά, στούς ἀναγνώστες μου, ἓνα καί μοναδικό ἐρώτημα: Μπορεῖ ὁ σημερινός μας προκαθήμενος νά σταθεῖ στό βᾶθρο τοῦ ἀγίου Γερασίμου, νά ἐκπέμψει τό ἴδιο σῆμα ἀγιότητος, νά δώσει μήνυμα ζωῆς μέ τό ἴδιο περιεχόμενο καί μέ τήν ἴδια παρρησία, νά μπεῖ μέσα στίς καρδιές τῶν βασανισμένων καί πικραμένων καί νά τίς γλυκάνει, νά γίνει ἐμπνευστής τους καί ὁδηγητής τους σέ μιά ἀγωνιστική πορεία ὑπερβασης τῶν μικροτήτων καί ἀθλιο-

τήτων τοῦ «παρόντος αἰῶνος τοῦ ἀπατεῶνος»;

Στό ἐρώτημα αὐτό, ἐγώ δέ βρίσκω ἀπάντηση. Ὑποψιάζομαι, ὅτι καί ὁλόκληρη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αὐτή τή χρονική στιγμή, δέν εἶναι σέ θέση νά διατυπώσῃ ἀπάντηση. Γιατί, ὅλα γύρω τῆς εἶναι τόσο σκοτεινά, πού δέν ἀφήνουν σχισμές, γιά νά αὐγάσῃ ἡ ἀκτίνα τῆς ἐλπίδας.

Ὁ μόνος, πού ξεθαρρεύει-ἀδικαίωτα ὅμως-εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος. Προσμετράει καί διατυμπανίζει ἀνύπαρκτα προσόντα του. Δέν μετράει καί δέν ὑπολογίζει τίς ὑπαρκτές ἀδυναμίες του, πού ἀντί γιά τό θρόνο τῆς τιμῆς, τόν ἐνθρονίζουν στό περιθώριο τῆς περιφρόνησης.

Στήν ἴδια συνέντευξη συναντᾶμε τήν τολμηρή-θά τήν χαρακτήριζα ὑπεροπτική-αὐτοπροβολή τοῦ κ. Ἱερώνυμου στό βᾶθρο τοῦ δυναμικοῦ ἡγέτη, τοῦ ἱκανοῦ νά ἐμψυχώσει τόν ἀποθαρρυσμένο λαό, νά τοῦ ἐμπνεύσῃ τήν ὁμόνοια καί τήν ἐνότητα καί, ἀδελφωμένο, νά τόν ὁδηγήσῃ ἔξω ἀπό τό πλέγμα τῆς οἰκονομικῆς καί τῆς πνευματικῆς κρίσης.

Εἶπε στό συνομιλητή του: «Ὁ ἀγώνας μου, λοιπόν, εἶναι νά ἐμψυχώσω τόν λαό, προκειμένου νά κρατήσῃ ὅσο μπορεῖ μέσα σέ αὐτή

τήν κρίση τήν όμόνοια καί τήν ένό-
τητα. Άν δέν μείνουμε ένωμένοι μέ-
σα σέ αύτή τήν κρίση, τή λύση δέν
θά τή δώσει κανένας άλλος, αλλά
τό πεζοδρόμιο».

Τό φαντάζεστε; Τό αποδέχε-
στε ως κατάθεση γενναίας, όρι-
στικής απόφασης, ή ως εύρηματι-
κή έξαγγελία άσυγκράτητου όνει-
ροπόλου;

Ό «άφωνος» καί «άπραγος»
Ίερώνυμος... έμψυχωτής του λα-
ού!!! Ή επί τριετία όλόκληρη, φι-
γούρα του περιθωρίου, σημαιοφό-
ρος ενός ήρωϊκού άγώνα καί μιās
έξόρμησης, γιά άλλαγή του ψυχι-
κού κλίματος του καταπτοημένου
έλληνικού λαού καί γιά ανάδειξη
σέ πρώτη έπιλογή καί σέ πρώτο
πολιτιστικό στόχο, τή διατήρηση
της όμόνοιας καί της ένότητας!!!

Έκείνο, πού δέν τό είπε, τό
στοιχεΐο, πού δέν τό έμπιστεύτηκε
στό συνομιλητή του καί-κατά προ-
έκταση-στους αποδέκτες της συν-
έντευξής του, είναι μέ ποιά φόν-
τα καί μέ ποιοό τρόπο θά προσελ-
κύσει ό «έμψυχωτής»(!!!) καί άνα-
μορφωτής Αρχιεπίσκοπος καί θά
κερδίσει τήν έμπιστοσύνη του κλο-
νισμένου καί κατατρομαγμένου
λαού καί ποιά πνοή θάρρους, αί-
σιοδοξίας καί έλπίδας θά έμφυση-
σει στίς βαριεστημένες καρδιές;

Μέ ποιοό τρόπο θά ένθαρρύ-

νει καί θά ζωογονήσει τίς κατα-
πονημένες ψυχές ό Αρχιεπίσκο-
πος Ίερώνυμος;

Είναι άποφασισμένος νά βγεΐ
στή δημοσιά καί μέ δυνατό καί πει-
στικό λόγο νά άνοίξει τούς όρίζον-
τες της άγάπης καί της όμόνοιας;
Είναι πεισμένος ότι, μέ τό δικό του
λόγο, μπορεί νά φέρει στή σύγχρο-
νη, παγερή κοινωνική άτμόσφαι-
ρα τή ζεστασιά της διδαχής του
Κυρίου μας; Τό μήνυμα της άγαπη-
τικής διαδρομής καί της μεγάλης
Σταυρικής Θυσίας του Θεανθρώ-
που Λυτρωτή μας; Τήν κατηγορη-
ματική έντολή Του γιά άγάπη άφει-
δώλευτη σέ φίλους καί σέ έχθρους,
χωρίς άναστολές καί χωρίς έπηρε-
ασμούς από τίς καθημερινές, κο-
σμικές μικρότητες; Θά έκφραστεί
μέ τήν έκδίπλωση της πειστικής
Θεολογικής καί άνθρωπιστικής
έμπειρίας του Μεγάλου Βασιλείου;
Ή θά μιλήσει-άραγε-μέ τή χαρι-
σματική, συναρπαστική εύγλωτ-
τία του άγίου Ίωάννου του Χρυ-
σοστόμου;

Τά έρωτήματα, πού άράδια-
σα παραπάνω, είναι καταδικα-
σμένα νά μείνουν δίχως άπόκριση.
Τό ήγетικό πρόσωπο, στό όποίο
άπευθύνονται, κάθετα μεγαλο-
πρεπώς στον άρχιεπισκοπικό θρό-
νο, δέχεται πολυχρονισμούς, ύπο-
γράφει διαγγέλματα, διοικητικές
πράξεις καί γιορταστικούς εύ-
φημισμούς, αλλά δέν είναι άσκη-

μένος καί συνηθισμένος «λόγω νά καθέλκη τόν Λόγον», μέ τό χαρισματικό του λόγο νά κατεβάζει από τόν Ούρανό τά θεϊκά προστάγματα, νά διαλέγεται μέ ταπείνωση καί μέ σύνεση, νά μεταφέρει, σεβαστικά, τόν Ἀγιογραφικό πλοῦτο καί τίς Πατερικές ἀναλύσεις στόν ἀνήσυχο, ἀνθρώπινο νοῦ καί στίς παγωμένες καρδιές, νά οἰκοδομεῖ τήν Ἐκκλησία καί νά ἀποδομεῖ τήν πλάνη.

Ὁ κ. Ἱερώνυμος πέρασε τιμητικά, ἀλλά καί σιωπηλά, τήν πόρτα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί θρονιάστηκε στή μεγάλη καρέκλα. Καί ἔμεινε ἄφωνος, ἴσαμε πού ἡ ἀφωνία ἐκτιμήθηκε ὡς τό διακριτικό του χάρισμα, πού θά τόν συνοδέψει στό μεγάλο, ἱστορικό του ταξίδι.

Μέ ποιό τρόπο θά ἐμψυχώσει τίς πλατειές ἀνθρώπινες μάζες ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας; Μέ τήν κατάθεση τῆς ἀνύπαρκτης Θεολογικῆς του παραγωγῆς; Μέ τά εὐρήματα τῆς-καθ' ὑπόθεση-ἀδιάλειπτης, λιπαρῆς μελέτης τῶν Ἀγιογραφικῶν πηγῶν καί τῆς κληροδοσίας τῶν σοφῶν δασκάλων τῆς Ἀγιότατης Ἐκκλησίας μας;

Ἐνα τέτοιο ἐνδεχόμενο εἶναι ἀπροσδόκητο. Καί αὐτό, γιατί ὁ κ. Ἱερώνυμος, κατά τή μακρά ἱερατική καί ἀρχιερατική του διακονία,

δέ θεώρησε ὑποχρέωσή του νά δαπανήσῃ δυνάμεις καί χρόνο γιά Θεολογικές μελέτες καί γιά σοβαρή συγγραφική παραγωγή.

Ἐνα μόνο βιβλίο ἔγραψε, ὅταν ἀκόμα ἦταν νέος, στό ὄριοθέσιο τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας. Καί αὐτό ἐπικρίθηκε ἀπό τόν εἰδικό καθηγητή τῆς ἔδρας τῆς Ἀρχαιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης, ὅτι εἶναι συμπλήρωμα κλοπιμαίων κομματικῶν ἀποδίκά του βιβλία.

Ἄλλα συγγράμματά του δέν ἐμφανίστηκαν στίς Θεολογικές βιβλιοθήκες. Ὁ στοχασμός του ἤ ὁ προβληματισμός του δέν ἐπικάθησε στά φτερά τῆς τυπογραφίας, γιά νά δισκορπιστεῖ καί νά φτάσῃ στά χέρια τῶν φιλομαθῶν τῆς ἐποχῆς μας.

Πῶς τώρα, νά πιάσῃ στό χέρι τήν πένα, γιά νά χαράξῃ γραμμές παρηγοριᾶς καί καθοδήγησης, μηνύματα γνήσιας πατρικῆς ἀγάπης καί ποιμαντικῆς χειραγωγίας;

Πῶς νά συνάξῃ τούς προβληματισμούς καί τίς ἀγωνίες τῆς εὐρύτατης ἐκκλησιαστικῆς παρεμβολῆς, τίς ἀποτυχίες τῆς νεολαίας καί τίς ἀπογοητεύσεις τῶν γηρατειῶν, νά τά νοιώσῃ ὅλα αὐτά δικά του βάρη καί νά ἀντλήσῃ ἀπό τά βάθη τῆς καρδιᾶς του τό λόγο τῆς καθοδήγησης καί τό δάκρυ τῆς συμπαράστασης;

Ἰσαμε τώρα, οἱ εὐχές καί τά

μηνύματα, πού βγαίνουν από τό επίσημο γραφεῖο του καί διανέμονται σ' ὁλόκληρη τὴν ἐπικράτεια, δέν εἶναι παράγωγα τῆς δικῆς του ἐμπειρίας καί τοῦ δικοῦ του κοντυλοφόρου. Ἄλλα πρόσωπα, ἐξαρτημένα ἀπὸ αὐτόν, γράφουν τὰ κείμενα καί τὰ προωθοῦν. Ἀλλά τὰ κείμενα αὐτά εἶναι ἐντελῶς χαλαρά, ἄσχετα μέ τίς πικρίες καί τίς προσδοκίες τοῦ ποιμνίου καί ἀπρόσφορα γιά τὴν ἀλλαγὴ τοῦ νοσηροῦ κλίματος. Οἱ συντάκτες τους διακοσμοῦν τό λευκὸ χαρτί μέ ποιητικούς στίχους, μαζεμένους ἀπὸ δῶ καί ἀπὸ κεῖ, μέ τὴν ἐλπίδα, πὼς θὰ προκαλέσουν ἐντύπωση, θὰ θερμάνουν τὸν ἐνθουσιασμό καί θὰ ἐμπνεύσουν συστράτευση. Ἀλλά ὁ κόπος ἀποβαίνει μάταιος. Οἱ στίχοι δέν συνταιριάζονται, γιά νά συνθέσουν τό ἄγγελμα, πού καλεῖ τὸν πονεμένο λαὸ σέ πνευματικὸ ἀγώνα, σέ σύσφιξη τῆς ἀδελφοσύνης καί σέ ὑπέρβαση τῆς ἀρρωστημένης ἐγωπάθειας.

Καί τό κενό ἐξακολουθεῖ νά μένει κενό. Καί ἡ ἀγωνία, ἀντὶ νά δαμάζεται, διογκοῦται.

Μέ ποιοῦ τρόπο καί μέ ποιά θυσία ὁ πρῶτος τῶν Ἐπισκόπων, θὰ κερδίσει τίς καρδιές τοῦ λαοῦ, θὰ τίς ἀνασύρει ἀπὸ τὴν ἐνδοστροφία καί θὰ τίς φέρει στὸν τόπο

τῆς κοινῆς ἄθλησης καί τῆς κοινῆς μετοχῆς στὴ χαρὰ καί στὸν πόνο;

Θά πετύχει τό στόχο του μέ τό φωτεινὸ καί τό ὁδηγητικὸ παράδειγμά του; Μὲ τὴν προσωπικὴ, ὑποδειγματικὴ ἄσκησή του στὸν καθημερινὸ μόχθο; Μὲ τὴν ταπεινὴ, ἀδελφικὴ διασύνδεσή του, μπροστὰ στὴν Τράπεζα τῆς Θείας Εὐχαριστίας μέ τοὺς συλλειτουργοὺς του καί μέ τό σύνολο τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ; Θά ἐμπνεύσει τὰ πλήθη μέ τὴν ἀκτινοβολία τῆς σεμνότητος καί τῆς ἀγιότητος, τὴ μόνη αὐθεντικὴ πιστοποίηση μιᾶς ἀδιάκοπης ἐξάρτησης ἀπὸ τὴν παράδοση τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καί τῶν ἐξαγιασμένων Πατέρων μας;

Αὐτό τό πνεῦμα καί αὐτά τὰ δωρήματα, αὐτὴ τὴν παράδοση καί αὐτό τό παράδειγμα δέν τὰ λιτανεύει, σήμερα, ὁ προκαθήμενος καί ἡ «γνωστὴ καί μὴ ἐξαιρετέα» συντροφιά του. Γνωστές οἱ κακόφημες συντροφίες. Κραυγαλέα τὰ σκάνδαλα. Ὁξύτατη ἡ διαμαρτυρία. Ἀδύναμη ἡ Συνοδικὴ ἐξουσία νά βάλει φραγμοὺς καί νά ἐκκαθάρει τὴν αὐλή τοῦ Κυρίου.

Πὼς νά μιλήσουν οἱ «ταγοί», οἱ ποιμένες, οἱ «κεκλημένοι» καί «μισθωμένοι» ἀπὸ τὸν Ἕνα, ἀπὸ τὸν ποιμένα τὸν καλόν, πού τὴν «*ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων*» (Ἰωάν. ι 11), ὅταν δέν ἐκφράζουν καί δέν ἐπικυρώνουν, μέ τὴ βιοτὴ τους, μέ τοὺς ἀγῶνες

τους καί μέ τίς θυσίες τους, τήν ἀποστολικότητά τους; Πῶς νά κηρύξουν «*Ἰησοῦν Χριστόν καί τοῦτον ἐσταυρωμένον*»; (Α' Κορινθ. β 2), ὅταν ἡ συνείδησή τους δέ διαθέτει τίς ἀντοχές νά ὁμολογήσει καί νά κηρύξει: «*Χριστῷ συνεσταύρωμαι, ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός, ὃ δέ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀγαπήσαντός με καί παραδόντος ἑαυτόν ὑπέρ ἐμοῦ*»; (Γαλατ. β 20).

Τό ἔλλειμμα ἐνσυνείδητης καί πιστῆς στράτευσης τοῦ σημερινοῦ Προκαθημένου καί τῆς σταμπαρισμένης παρέας του, στήν ἀκτινοβόλο Ἀποστολικότητα, στίς πνευματικές ἀνησυχίες τῶν φωτισμένων Πατέρων μας καί στίς δεσμευτικές διατάξεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων, δέν εὐδώνει τήν πρόθεσή του, (ἀληθινή ἢ πλασματική), νά αὐτοπροβληθεῖ ὡς ἐμπυχωτής τοῦ λαοῦ μας.

Ἡ μόνη δίοδος, πού θά μπορούσε νά φέρει τόν μακαριότατο Ἱερώνυμο στήν ἀνηφορική κλίμακα τοῦ θάρρους, τῆς εἰλικρίνειας καί τῆς ἀγάπης, εἶναι ἡ μετάνοια. Τά δάκρυα τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. Ἡ ἐντιμη καί ἀποτελεσματική κατάθεση συντριβῆς ἀπό τόν ἀρχιελῶνη Ζακχαῖο. Ἡ ἀναστροφή τῶν ὁραμάτων καί τῆς συμπεριφορᾶς, πού ἔφερε τόν Αὐγου-

στῖνο στή σύναξη τῶν ἁγίων.

Θά τολμήσει ὁ ἀδελφός Ἱερώνυμος νά περπατήσει τά ἀνηφορικά σκαλοπάτια καί νά καταθέσει στά πόδια τοῦ Ἀρχιποίμανα Ἰησοῦ Χριστοῦ τή μεγάλη, τήν ἠρωϊκή ἀπόφαση;

Ὅσοι ἀγαποῦμε τήν Ἐκκλησία καί ἐξακολουθοῦμε νά ἀτενίζουμε μέ ἐλπίδες τό πρόσωπό του, προσευχόμαστε νά τό τολμήσει. Νά ἀπαγγιστρωθεῖ, μέ κίνηση ἀποφασιστική, ἀπό τά δίκτυα τῆς ἱντριγκας καί νά ἐγγράψει στή βίβλο τῆς σύγχρονης ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τό ἁγιοπατερικό μήνυμα τῆς μετάνοιας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

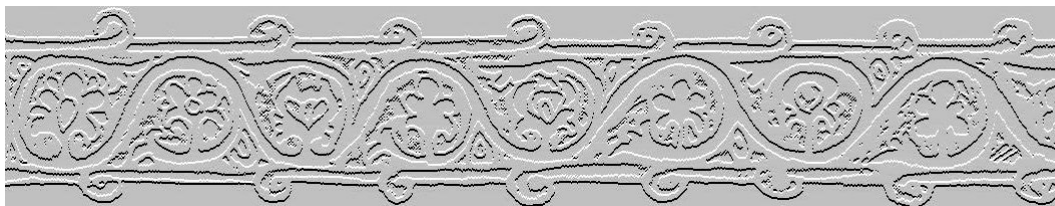
Διεύθυνση

19011 Αὑλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Ἐκκλησιαστικὸ Ψέμα Καὶ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια

Ἡ πολύπαθη Ι. Μ. Ἀττικῆς εἶχε συσταθεῖ καὶ ὑφίστατο μὲ ὀρισμένη τὴ χωρικὴ τῆς δικαιοδοσίᾳ καὶ τὸν ἀρχικὸ τῆς τίτλο ὡς «Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος». Ἡ πρῶτὴ διάσπαση τῆς Μητροπόλεως καὶ ἡ διαίρεσή τῆς σὲ τρία τμήματα ἔγινε μὲ βάση τῆς δικτατορικῆς πράξεως τοῦ τότε στρατιωτικοῦ καθεστώτος. Πρόδηλὴ ἦταν ἡ ἀντικανονικὴ αὐτὴ διαίρεση, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε ἡ ἀπαιτούμενη ἀπαραίτητη συναίνεση τοῦ κανονικοῦ Μητροπολίτη, προϋπόθεση τὴν ὁποία ἐπέβαλλαν ρητῶς οἱ Ἱεροὶ Κανόνες. Ἀντικανονικὴ κατὰ συνέπεια ἦταν καὶ ἡ κατάληψη τῶν νέων διηρημένων τμημάτων ἀπὸ τοὺς ἀρχικῶς ἐγκατασταθέντες Μητροπολίτες, ἀλλὰ καὶ ἡ συνέχεια τῆς διαποιμάνσεως τῆς Μητροπόλεως ἀπὸ τοὺς μέχρι καὶ σήμερα διαδόχους τους, οἱ ὁποῖοι ἀναντιρρήτως συνήνεσαν καὶ ἀσμένως ἀποδέχθηκαν αὐτὴ τὴν ἀντικανονικότητα.

Ὁ τελευταῖος κανονικὸς Μητρο-

πολίτης εἶχε τότε ἀπομακρυνθεῖ «βιαίως» (βλ. χαρακτηρισμὸ μακ. Χριστοδούλου) ἀρχικῶς μὲ βάση τῆς παραπάνω δικτατορικῆς πράξεως καὶ στὴ συνέχεια, μετὰ τὴν πλήρη ἀποκατάστασή του ἀπὸ τὸ Ἀνώτατο Διοικ. Δικαστήριον (ΣτΕ), μὲ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ ἀντικανονικοῦ καὶ ἀνυπόστατου «Ἐπιτιμίου Ἀκοινωνησίας». Ἔχουν τόσα πολλὰ λεχθεῖ καὶ γραφῇ περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπὸ Ἱεράρχες καὶ ἀπὸ ἀκαδημαϊκοὺς δασκάλους, ὥστε κρίνεται περιττὸν νὰ ἐπαναληφθοῦν.

Καὶ ναὶ μὲν ἀντικανονικῶς καὶ παρανόμως στερήθηκε ὁ Δεσπότης τῶν διοικητικῶν του καθηκόντων, οὐδέποτε ὅμως ἀπώλεσε τὴν κανονικότητά του. Αὐτὴ τὴν κανονικότητά του δὲν τόλμησε νὰ τὴν ἀμφισβητήσῃ οὔτε καὶ ἡ ἴδια ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση. Καταλυτικὴ ἀπόδειξη τοῦτου, καὶ τὸ ἐπικαλούμαστε ὅλως ἐνδεικτικῶς, ἀποτελεῖ τὸ Πρακτικὸ τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς 7.10.1998, στὸ ὁποῖο ὁ

ἀπομακρυνθείς ἀπὸ τῆ διοίκηση τῆς Μητροπόλεως Ἱεράρχης, μὲ ὅλες τὶς παράνομες καὶ ἀντικανονικὲς ἐνέργειες, ἀποκαλεῖται ἐν τούτοις «Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης». Τὸ ἴδιο ἄλλωστε ἐπαναλήφθηκε καὶ κατὰ τὴν πρόσφατη Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς 12/5/2010. Καὶ ἐρωτᾷται: Ὑπάρχει στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἄλλη περίπτωσις Ἱεράρχη νὰ θεωρεῖται ἀντικανονικὸς καὶ συγχρόνως ἀπὸ τὸ ἀνώτατο ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο (Ι.Σ.Ι.) νὰ ἀποκαλεῖται «Σεβ. Μητροπολίτης»;

Τὸν τελευταῖο καιρὸ οἱ ἀντικανονικὲς δραστηριότητες τῆς Ἐκκλησίας προχώρησαν καὶ ὁλοκληρώθηκαν. Ἐνα τῶν παραπάνω ἀντικανονικῶς δημιουργημένων τμημάτων, μεθοδευμένα καὶ σκόπιμα, τὸ διέσπασαν περαιτέρω σὲ δυὸ ἀκόμη νέα τμήματα. Φανερὴ ἡ ἀντικανονικότητα καὶ σ' αὐτὴ τὴ σκόπιμη καὶ μεθοδευμένη ἐνέργεια καὶ γιὰ ἄλλους λόγους, ἀλλὰ κυρίως γιατί δὲν ὑπάρχει καὶ ἐδῶ ἡ ἀξιούμενη συναίνεση τοῦ κανονικοῦ Μητροπολίτη. Καὶ ἐδῶ δὲν ὑφίσταται μόνο παράβασις τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἔχουμε ἐπιπλέον καὶ παράνομη ρύθμιση, ἀφοῦ ὁ Καταστατικὸς Χάρτης ρητῶς ὀρίζει, ὅτι γιὰ τὴν ἰδρυση νέας Μητροπόλεως, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἐπιβάλλεται νὰ τηροῦνται καὶ «ὅσα οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διακελεύουν».

Παρόλες τὶς παραπάνω ἀντικανονικὲς καὶ παράνομες ἐνέργειες, ἡ τελευταία αὐτὴ διάσπασις ὑπέκρυπτε καὶ τὴ σκοπιμότητά της. Καὶ αὐτὴ ἐντοπι-

ζεται στὴν ἐμφανῆ διάθεσις «νὰ φύγει ἀπὸ τὴ μέση» ὁ ἐνοχλητικὸς τίτλος «Ἀττικῆς», ὥστε νὰ μὴ γίνεται πλέον καμιά ἐπὶ κλήσῃ του.

Κατὰ τρόπον ἰδιότυπον ἔγινε καὶ ἡ ἐγκατάστασις (βλ. ἐνθρόνισις) τοῦ νέου Μητροπολίτη σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ διηρημένα δυὸ τμήματα. Κατὰ τὴν τελετὴ πού ἐπακολούθησε, ἓνας ἀπὸ τοὺς παρισταμένους καὶ μετέχοντες τῆς τελετῆς Ἱεράρχης, προσφωνῶντας τὸ νέο Μητροπολίτη καὶ ἐπικροτῶντας προφανῶς τὰ διατρέξαντα, διατύπωσε τὴν παρακάτω, ἄκρως ἐντυπωσιακὴ, φράσις, ὅπως αὐτὴ μεταφέρθηκε καὶ στὸν ἐκκλησιαστικὸ καὶ στὸν καθημερινὸ τύπο: «Ὁ Λαὸς τῆς Μητροπόλεως κουράστηκε πλέον ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ψέμα...»!!

Ἡ παραπάνω ὁμως ἐπισήμανσις, διατυπώνεται ὅλως γενικὴ καὶ ἀόριστη. Ἀναφέρεται σὲ μόνη τὴ διαπίστωσις, ὅτι τὸ ποίμνιο, ὁ λαὸς τῆς Μητροπόλεως, κουράσθηκε ἀπὸ τὸ «ἐκκλησιαστικὸ ψέμα», χωρὶς νὰ παρατιθένται στὴ συνέχεια καὶ χωρὶς νὰ ἐξειδικεύονται, ὅπως ἐπιβάλλονταν, τὰ περιστατικὰ ἐκεῖνα πού στοιχειοθετοῦν καὶ θεμελιώνουν τὸ «ἐκκλησιαστικὸ ψέμα», οὔτε καὶ ποια πρόσωπα συνδέονται μὲ αὐτὰ τὰ γεγονότα, εἴτε γιατί τὰ δημιούργησαν εἴτε γιατί συνέπραξαν σ' αὐτὰ εἴτε γιατί τὰ ἀνέχθηκαν.

Ἐμεῖς θὰ θέσουμε ὀρισμένα συγκεκριμένα καὶ ἀπλὰ ἐρωτήματα, στὴν προσπάθεια νὰ ἀρθεῖ αὐτὴ ἡ γενικὴ καὶ ἀόριστη, πλὴν ἄκρως ἀνησυχητικὴ,

ἀρχιερατική διαπίστωση, ὥστε νὰ διευκολύνουμε τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστες νὰ καταλήξουν, μὲ τὶς προσήκουσες ἀπαντήσεις τους, σὲ ὀρισμένο καὶ σαφὲς συμπέρασμα.

1) Ἐντάσσεται στὸ ἐκκλησιαστικὸ ψέμα ἡ στήν ἐκκλησιαστικὴ ἀλήθεια ἢ ἀντικανονικὴ ἀρχικὴ διάσπαση τῆς Μητροπόλεως σὲ τρία τμήματα, παρὰ τὶς ἐπιταγὲς τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ὅτι κάτι τέτοιο πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γίνεται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ μὲ τὴ συναίνεση τοῦ οἰκείου κανονικοῦ Μητροπολίτη;

2) Ἐντάσσεται στὸ ἐκκλησιαστικὸ ψέμα ἡ στήν ἐκκλησιαστικὴ ἀλήθεια ἢ ἀρχικὴ ἐγκατάσταση (κατάληψη) στὰ ἀντικανονικῶς διηρημένα τμήματα τῶν ἐκλεγέντων τότε Μητροπολιτῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ συνέχεια τῆς διαποιμάνσεως τῶν Μητροπόλεων αὐτῶν ἀπὸ τοὺς μετέπειτα μέχρι σήμερα διαδόχους των, οἱ ὁποῖοι, ἀποδεχόμενοι τὰ ἀντικανονικῶς γενόμενα, συνήνεσαν ἀνεπιφύλακτα σ' αὐτὴ τὴν ἀντικανονικότητα, ἀντὶ νὰ προβάλουν γενναία ἄρνηση ἀποδοχῆς καὶ τότε καὶ τώρα;

3) Ἐντάσσεται στὸ ἐκκλησιαστικὸ ψέμα ἡ στήν ἐκκλησιαστικὴ ἀλήθεια ἢ τελευταία μεθοδευμένη καὶ σκοπιμὴ περαιτέρω διάσπαση ἐνὸς τῶν παλαιῶν τμημάτων σὲ δυὸ ἀκόμη τμήματα, χωρὶς καὶ πάλι τὴ συναίνεση τοῦ κανονικοῦ Μητροπολίτη, παρὰ τὶς ἐπιταγὲς τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἀλλὰ ἐπὶ πλέον καὶ τὶς διατάξεις τοῦ Κ.Χ.Ε.Ε., πού ἀναφέρεται ρητῶς στὴν τήρηση

τῶν Ἱερῶν Κανόνων γιὰ τὴν ἴδρυση νέας Μητροπόλεως;

4) Ἐντάσσεται στὸ ἐκκλησιαστικὸ ψέμα ἡ στήν ἐκκλησιαστικὴ ἀλήθεια ἢ ἀναγνώριση τοῦ ἀντικανονικοῦ καὶ ἀνυπόστατου, ἀλλὰ καὶ ἄθλιου, κατὰ τὸ περιεχόμενο καὶ τὴν ἐφαρμογὴ του, «Ἐπιτιμίου Ἀκοινωνησίας» στὸν κανονικὸ Μητροπολίτη, ὥστε νὰ θεωρεῖται ἡ Μητρόπολη κενὴ καὶ νὰ διαποιμαίνεται σήμερα ἀντικανονικῶς, ἀντὶ τοῦ κανονικοῦ Μητροπολίτη, ἀπὸ ἄλλους Ἀρχιερεῖς, καίτοι, ὅπως τονίσθηκε, ὁ ἀρχικῶς ἐκλεγείς Μητροπολίτης τῆς ἐνιαίας τότε Μητροπόλεως, οὐδέποτε ἀπώλεσε τὴν κανονικότητά του, παρὰ τὶς παράνομες διοικητικὲς ἐκπτώσεις καὶ διώξεις του;

5) Ἐντάσσεται στὸ ἐκκλησιαστικὸ ψέμα ἡ στήν ἐκκλησιαστικὴ ἀλήθεια ἢ πρόσφατη ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας (μετὰ τὴν ἀντικανονικὴ ἐκλογὴ τῶν νέων Μητροπολιτῶν) περὶ διατηρήσεως γιὰ ὅλη τὴν προηγούμενη δεκαετία τοῦ ἐπίμαχου ἀντικανονικοῦ καὶ ἀνυπόστατου «Ἐπιτιμίου Ἀκοινωνησίας» στὸν κανονικὸ Μητροπολίτη, χωρὶς νὰ διατυπωθεῖ καμιά ἀντίρρηση, τουλάχιστον ἀπὸ τοὺς ἀντικανονικῶς κατέχοντες σήμερα τμήματα τῆς ἀρχικῆς Μητροπόλεως;

6) Ἐντάσσεται στὸ ἐκκλησιαστικὸ ψέμα ἡ στήν ἐκκλησιαστικὴ ἀλήθεια ἢ ἴδια ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας, μὲ τὴν ὁποία, προκειμένης τῆς ἄρσεως τοῦ ἀνύπαρκτου «Ἐπιτιμίου» (καὶ αὐτῆς ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς), τάσσεται

ὡς ὅρος ἡ ἀποδοχή ἀπὸ μέρους τοῦ ἀντικανονικῶς ἐπιτιμηθέντος Μητροπολίτη ὅλων τῶν θλιβερῶν, ἀντικανονικῶν καὶ παράνομων πράξεων ὁλόκληρης 35ετίας, μεταξύ τῶν ὁποίων σκοπίμως προέχει καὶ ἡ ἀναγνώριση ὅσων σήμερα κατέχουν ἀντικανονικῶς τμήματα τῆς διηρημένης ἀρχικῆς Μητροπόλεως; Καὶ διαπιστώνει κανεὶς μὲ θλίψη πολλή, ἀντὶ γιὰ ὁμολογία καὶ ἐξάλειψη τῶν ἀθλιότητων τοῦ παρελθόντος, προτροπὴ σὲ ἀναγνώριση καὶ ἐπικύρωσή τους.

ΕΠΙΜΥΘΙΟ. Κατὰ τὴν ἐπιστήμη τῆς λογικῆς σὲ κάθε σύστημα συλλογισμοῦ διακρίνουμε τρία στοιχεῖα: α) Τὴ «μείζονα» σκέψη, β) τὴν «ἐλάσσονα» σκέψη καὶ γ) τὸ «συμπέρασμα». Ὁ προσφωνήσας τὸ νεοεκλεγέντα Μητροπολίτη περιορίσθηκε στὴ διατύπωση ἀποκλειστικὰ τῆς «μείζονος» σκέψεως τοῦ συλλογισμοῦ, ἀναφερόμενος μόνο στὶς δυὸ λέξεις: «ἐκκλησιαστικὸ ψέμα». Ἀπέφυγε ὅμως (σκοπίμως ἢ ἀθέλητα) νὰ τὸ προσδιορίσει καὶ νὰ τὸ ἐξειδικεύσει, μὲ ἀναφορὲς

σὲ συγκεκριμένα περιστατικὰ καὶ πρόσωπα, γιὰτί τότε μόνο θὰ εἶχαμε καὶ τὴν «ἐλάσσονα» σκέψη τοῦ συλλογισμοῦ του. Οἱ ἀπαντήσεις στὰ παραπάνω ἐρωτήματα, ὅποιες καὶ νὰ εἶναι αὐτές, ἀσφαλῶς θὰ συμπληρώσουν τὴν πιὸ πάνω οὐσιώδη παράλειψη. Καὶ τότε μόνο, μὲ τὴν ὑπαγωγή στὴ μείζονα σκέψη τῶν συγκεκριμένων καὶ ἐξειδικευμένων ἀπαντήσεων, μὲ ἀναφορὲς σὲ περιστατικὰ καὶ πρόσωπα, πράγμα τὸ ὁποῖο παρέλειψε ὁ ἐν λόγῳ Ἱεράρχης, θὰ καταλήξουμε στὸ ἐπισφράγισμα τοῦ συλλογισμοῦ μὲ συγκεκριμένο, σαφὲς καὶ ὀρισμένο συμπέρασμα. Διαφορετικά, θέτοντας μόνο τὴ μείζονα σκέψη καὶ σταματώντας ἐκεῖ, ὁ συλλογισμὸς ἐλέγχεται ὡς ἐλλιπὴς καὶ ἀνεπίδεκτος πάσης ἐκτιμήσεως.

Καὶ θὰ κλείσουμε, ἐπαναλαμβάνοντας μία φράση τοῦ ἴδιου Ἀρχιερέα, τὴν ὁποία διαβάσαμε σὲ παλαιότερο κείμενό του καὶ μᾶς ἐντυπωσίασε: «Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἐμπορικὸ κέντρο γιὰ νὰ γίνονται ἐκπτώσεις».

Ὁ Σχολιαστὴς

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στὸ διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliroforisi.gr

Καὶ οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στὸ διαδίκτυο

(γιὰ μιὰ γνωριμία μὲ τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr

«...Ἐπενεανιεύσατο δέ τούτοις καί γράψας καθ' ἡμῶν, μᾶλλον δέ συγγράψας λόγους μακροῦς πάσης λοιδορίας καί συκοφαντίας γέμοντας, ὑπέρ ὧν οὐδέν ἀπεκρινάμεθα τέως διά τό διδαχθῆναι παρά τοῦ ἀποστόλου μή ἑαυτούς ἐκδικεῖν, ἀλλά διδόναι τόπον τῇ ὀργῇ, καί ἅμα ἐννοήσαντες τό βάθος τῆς ὑποκρίσεως μεθ' ἧς πάντα τόν χρόνον ἡμῖν προσηνέχθη ἀφασία τινί ὑπ' ἐκπλήξεως κατασχεθῆναι. Εἰ δέ καί μηδέν ἦν ἐκείνων, τό ὑπόγειον τοῦτο τολμηθέν αὐτῷ τίνι οὐκ ἄν φρίκην καί ἀποστροφὴν παντελῇ τοῦ ἀνδρός ἐνεποίησεν;... Πῶς οὖν δυνατόν πράως φέρειν ἡμᾶς τά τοιαῦτα καί ἰάσιμα εἶναι νομίζειν τοῦ ἀνδρός τά ἀμαρτήματα;... Γίνωσκε γάρ, ποθεινότατε ἡμῖν καί τιμιώτατε, ὅτι οὕπω οἶδα τοσοῦτον πένθος ἄλλοτε τῇ ψυχῇ μου παραδεξάμενος ὅσον νῦν, ὅτε ἤκουσα τῶν ἐκκλησιαστικῶν δεσμῶν τήν σύγχυσιν...».

(Μεγάλου Βασιλείου:

Ἐπιστολή «Θεοδότῳ, ἐπισκόπῳ Νικοπόλεως)

(Μετάφραση)

Σά νά εἶναι ζωηρός νέος, ἔγραψε ἐναντίον μου, μᾶλλον δέ ἀράδιασε λόγους μακροῦς, γεμάτους μέ λοιδορίες καί συκοφαντίες, στούς ὁποίους δέν ἀπάντησα, γιατί ὁ ἀπόστολος μᾶς δίδαξε νά μὴν ἐκδικούμεστε, ἀλλά νά δίνουμε τόπο στήν ὀργή καί γιατί κατάλαβα τό βάθος τῆς ὑποκρισίας, μέ τήν ὁποία συμπεριφέρθηκε σέ μένα ὅλο αὐτό τόν καιρό καί, ἐξ αἰτίας τῆς καταπλήξεώς μου, ἔμεινα σά νά ἔπessa σέ ἀφασία... Πῶς, λοιπόν, εἶναι δυνατόν νά ἀνέχομαι, μέ πραότητα ὅλα αὐτά καί νά τά θεωρῶ ἰάσιμα τά ἀμαρτήματα αὐτοῦ τοῦ ἀνδρός;.. Γνώριζε, λοιπόν, ποθεινότατε καί τιμιώτατε, ὅτι δέν γνώρισα ποτέ τόσο πένθος νά ἔχει καταλάβει τήν ψυχή μου, ὅσο τώρα, πού ἤκουσα τή σύγχυση τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων...